

Kvotesystemet og CO2-kompensasjonsordningen – inntekt eller utgift?

CO2-kompensasjonsordningen må utvikles, ikke svekkes.

CO2-kompensasjonsordningen kompenserer industrien for økningen i kraftpris som følge av økt kvotepris på CO2-utslipp. CO2-kompensasjonsordningen er en integrert del av EUs kvotesystem og benyttes av alle industriland i EU samt Norge. I statsbudsjettet for 2023 ble det innført et gulv på 200 kr, som betyr at staten bare kompenserer for den delen av kvoteprisen som overstiger 200 kr.

Begrunnelsen var at CO2-kompensasjonsordningen blir for dyr når kvoteprisen øker. Det er en begrunnelse som ikke gir mening.

En [utredning fra Oslo Economics](#) viser at den norske stat har langt høyere inntekter fra kvotesystemet enn utgifter til CO2-kompensasjonsordningen. For 2021-2030 er det anslått at staten vil ha inntekter på 632 milliarder kroner som følge av kvotehandelssystemet. Inntektene fra direkte kvotesalg er beregnet til 39 milliarder kroner og CO₂-påslag i kraftprisen gir økte inntekter på 593 milliarder kroner. Anslaget legger til grunn en kvotepris på 800 kr/tonnet, som er lavere enn den faktiske kvoteprisen hver eneste måned gjennom 2023, noe som tilsier at staten kan få enda høyere inntekter enn anslaget fra Oslo Economics.

Statens utgifter til CO2-kompensasjon til kraftforedlende industri, altså virksomheter som Elkem, Norsk Hydro og Alcoa, ble i statsbudsjettet for 2023 anslått til 78 mrd. i perioden 2022-2031. Staten har med andre ord langt høyere inntekter fra kvotesystemet enn utgifter til CO2-kompensasjonsordningen. Dette er et moment som blir utelatt når en diskuterer ordningen.

Norsk kraftforedlende industri konkurrerer med land med høye utslipp og lave energipriser. De er heller ikke omfattet av et fungerende kvotesystem, i motsetning til Norge.

Samarbeidskomiteene for elektrokjemisk og aluminium i Industri Energi krever forutsigbare og konkurransedyktige rammevilkår. På tross av at norsk industri bruker utslippsfri vann- og vindkraft, rammes industrien av økt CO2-pris på gass- og kullkraft i EU.

Det handler om miljøpolitikk, arbeidsplasser og velferd. Vi er avhengige av å ha konkurransevilkår som trykker allerede etablert industri, og legger til rette for etablering av ny grønn industri i Norge. Her er CO2-kompensasjonsordningen helt avgjørende.

CO2-kompensasjonsordningen er i tråd med Norges klimaforpliktelser og målsettinger.

Prosessindustrien er i kvotepliktig sektor, og vil redusere utslippene i takt med at kvoteprisen øker og utslippstaket senkes. Det er lagt opp til at CO2-kompensasjonsordningen og frikvotene erstattes med Carbon Border Adjustment Mechanism (CBAM). Derfor gir det ingen mening at den norske regjeringen kjører sitt eget sololøp og kutter i CO2-kompensasjonen før nye tiltak er på plass.

Produksjon av materialer som verdens grønne skifte har behov for, skal foregå i Norge som har verdens strengeste utslippskrav og verdens reneste energikilde.

I Hurdalsplattformen slås det fast at regjeringen vil:

«Videreføre og styrke CO2-kompensasjonsordningen, eller tilsvarende ordninger så lenge det er behov, for å sikre industriens konkurransevne og hindre karbonlekkasje».

Vi krever at CO2-kompensasjonsordningen skal utvikles, ikke avvikles!